

LBRIIS

We know
books

Ștefania Mihalache - *Est-falia*
Seria Proză | Colecția Reeditări
Ediția a II-a

© 2022 Casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

editor: un cristian
redactor: Maria Petricu
producție: Tudor Bogdan Alexandru
DTP | concepție copertă: Paul Burcia

Typefaces Warnock Pro, Designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated
Tipărit la Metropolis, Oradea

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIHALACHE, ȘTEFANIA

Est-falia / Ștefania Mihalache. Ed. a 2-a, reviz.- București: Casa de pariuri literare,
2022

ISBN 978-606-990-446-6

821.135.1

Est-falia

Ștefania Mihalache

casa de pariuri literare

I. Dragostea maestrului. La Dunăre	5
<i>Digresiune despre proză și feminitate</i>	
<i>(pentru că ne pasă de asta)</i>	15
II. De neamul sovietic. În ce țară au ajuns urmașii lor	17
III. Tratează-mă rău, baby	31
<i>Cartea ca o falie</i>	36
IV. Natură vie și moartă cu Zara și feministe	37
<i>Digresiune din cauza femeii de la 3</i>	39
<i>Interludiu despre datorie, curățenie și alți monștri</i>	42
V. Mandibula lui Dracula	62
<i>Where have all the heroes gone?</i>	65
<i>Digresiune despre bărbații interesanți</i>	
<i>(pentru că și de asta ne pasă)</i>	70
VI. Yoghinul	72
VII. Est-falia	101
<i>Viața de zi</i>	105
<i>Viața de noapte</i>	114

Ștefania Mihalache, născută în 15.08.1978, la Brașov.

Este absolventă a Facultății de Litere din Brașov, secția Română-Engleză. Între 2000-2001, a urmat cursurile de Master of Arts la Central European University, Budapesta. A debutat literar cu poezie în revista studențească *Erata*. A continuat să publice poezie, dar și proză, cronică literară în *Vatra*, *Observator cultural*, *Cuvântul*, *Dilemateca*, *Noua Literatură*, *Tiuk!*, *Pana mea*, *Time out*, *Bookaholic*, iar mai recent proză scurtă, poezie, eseu, articole academice în *Iocan*, *Caiete critice*, *Transilvania*, *Opt motive*, *DLITE*, *Scena 9*, *Poetic Stand*. Colaborează cu traduceri de poezie la revista *Poesis International*.

A debutat cu proză în anul 2003, în volumul colectiv *Junii 03, Antologia tinerilor scriitori brașoveni*, editat cu sprijinul revistei *Interval*.

Debutează în volum cu romanul *Est-falia*, apărut la Editura Paralela 45, în anul 2004. Romanul a fost nominalizat la *Marile Premii Prometheus*, ediția a IV-a, categoria Opera Prima.

În martie 2010 a publicat romanul *Poemele secretarei*, la Editura Cartea Românească, București.

În 2010 participă în calitate de scriitor invitat la diferite festivaluri europene de literatură: festivalul *Scrittura Giovanni*, Mantova, Italia, Hay Festival of Literature & Arts, Marea Britanie, Salonul de carte de la Torino, Italia.

Între 2007-2018 scrie scenarii de televiziune.

În 2012 a obținut titlul de doctor în filologie al Facultății de Litere, Universitatea București, cu o teză despre tema copilăriei în proza românească de după 1989.

Este prezentă în volumul *Povești cu scriitoare și copii*, Editura Polirom, 2014.

În 2016 debutează cu poezie în volum. *Sisteme de fixare și prindere* a apărut în colecția Vorpă de la Editura Nemira. Volumul este câștigător al *Premiului Matei Brâncoveanu pentru Literatură* și a fost nominalizat la *Premiile Radio România Cultural*.

În 2019 a câștigat premiul pentru proză scurtă *Boccace*, Franța.

În 2019, la Editura Paralela 45, a apărut volumul de critică literară *Copilăria, Reconstituri literare după 1989*, nominalizat la *Premiile Observator Cultural*, 2020, categoria Critică literară/ Istorie literară/ Teorie literară și la *Premiul Cartea Discretă a Anului*, pentru 2020.

Este prezentă cu texte în antologia bilingvă de poezie românească și spaniolă *Sombras y desvanes* (Umbre, incendii și mansarde), Editura Vaso Roto, Madrid și Guadalajara.

În 2021 la Editura Nemira, în colecția Vorpă, publică volumul de poezie *Cronica Akasha*, nominalizat la *Premiile Radio România Cultural* 2022 și *Premiile Observator Cultural* 2022, categoria Poezie.

I. Dragostea maestrului. La Dunăre

Eu sunt o blondă din Transilvania și stau la aproximativ 20 de kilometri de castelul lui Dracula.

Să fie aceasta o carte despre mine și s-o declar din capul locului, așa, tam nesam? Ceva mă mână să scriu despre mine și despre locul de unde sunt, despre *habitus*-urile interioare și de acolo mă mână mai departe, să scriu poate chiar despre teritorii, zone și oameni sau chiar despre comunități și națiuni. Asta e ca atunci când începi cu ștersul prafului și nu-ți propui mai mult, dar pe urmă dai și un mop, pe urmă dai jos și casele de păianjen și până îți dai seama, ai întors casa cu fundul în sus. Să scriu pentru că am umblat prin zone și spații și printre ele erau denivelări unde mi-am scrântit gleznele și pe care le-am numit falii. Un roman în care personajul călătorește și în care personajul e tânăr, e, fie și măcar parțial, un bildungsroman. Un roman în care personajul călătorește și în care personajul e tânăr și în care personajul e și fată/femeie e obligatoriu un roman feminin sau poate feminist. Ne imbarcăm așadar în tunelul eului din capul meu, ca *În mintea lui John Malkovich* ca să alunecăm într-o altă lume, precum *Alice în Țara Minunilor*. Dar în capul meu sunt tot eu.

Mă întorc la minunatele izvoare ale nașterii, în pelerinaj la mine însămi, cu instrumentele pregătite pentru cezariană și pe undeva pe acolo o depresie prenatală, o tristețe în timpul sarcinii.

Ce fel de soare o fi fost, ce s-o fi spus dimineața la știri, cine (alt-cineva) a mai avut o bucurie imensă, câte Dacii erau în parcare maternității și ce culori aveau, cine s-a născut înainte și după mine și unde-or fi ei acum?

Ce tip feminin aveam să fiu? O ursitoare cu o floare în mână, degetele care îi smulg petalele: Gospodina sau hetaira? Sau amanta, femeia fatală, indiferenta, scorpia, bârfitoarea, târâtoarea, nevasta, clarvăzătoarea, femeia în negru, în roșu, în bucătărie, lângă poarta

de lemn, lângă poarta de fildes? Ursitoare o fi tocmai aia care n-a fost invitată la petrecere.

Secvențe de început, senzații – ilustrate. Eu m-am născut cu o senzație de teamă, primul sentiment pe care mi-l amintesc. O teamă tăcută, teamă de zile, teamă de toamnă, de înfrigurare, de înserări mai ales, de înserări îmbălsămate cu miros de regina-noptii în curtea casei din orașelul de pe Dunăre.

Eu am fost inițial foarte sensibilă, racordată la natură, la fâșia de cer vizibilă din curte, la umbra acoperișului după care începusem să ghicesc cât e ceasul. O lungă vară fierbinte, copilăria pasteurizată, un șarpe de foc cu teama racordul intuiția cântecele bătrânești, haiducești, grecești, macedonene, absorbind atmosfera cosmopolit-balcanică a memoriei colective din Estul țării. Adăpată la izvorul neamurilor sudice, psihism dunărean *hard core*.

Familia era din trupuri bronzate, mâini care mângâiau micuța prințesă apărută atât de târziu când nimeni nu mai spera nimic și nici nu se aștepta la nimic. Mica prințesă aparută din pământ, din iarbă verde, de nici unde parașutată, polenizată, lăsată la mal în timpul fluxului, ieșită dintr-o portocală, dintr-o zi de iarnă de sex sălbatic, dintr-un pat de nuntă torturat, cu marginile dantelate, dintr-o ramură, dintr-o flamură. Cine să fi fost acest copil de sex feminin, cine și de ce scrie azi în umbra mea neterminată? Căci dacă n-ar trebui să scriu acum această carte, cu câtă aș fi, nu-i așa, *o stăpână a casei, o zână a vestibulului, o fee a transgresiei*.

Și poate că Maestrul avea dreptate. Unul dintre ei. Maeștrii vin, vorbesc și pleacă. Ei nu rămân, ei își fac doar datoria.

Maeștrii sunt și ei, fiecare cu a lui. Unii cred încă în superioritatea rasei albe și în femeia-gospodină, alții sunt pro LGBT, studiază boem populația romă din imediata vecinătate, adoră sauna, iarba și paturile cu apă. Tineri sau trecuți, Maeștrii defilează mereu cu charisma lor ca un fular alb pe care și-l trec șic pe după gât.

Maeștrii le zic bine și nu te uită niciodată.

Și făceam ture în Salonul albastru. Iar și iar. Trebuia să-ți imaginezi că prin tine trece un fir de plumb care te trage în sus și în felul ăsta să-ți îndrepti coloana. Ne mișcam cu un fir de plumb prin noi,

ca bancnotele. Și cineva ne putea privi în zare să vadă dacă suntem false. Era un curs de fotomodele și manechine. În orașul nostru de munte poposise o mare divă de la București în căutare de fete, așa le spunea ea. Evident că fete însemna ceva foarte precis, măsurabil cu sfintele 90-60-90. Nu eram cea mai apropiată de 90-ul ăla, dar eu aveam scopurile mele. Eu mă gândisem să-mi eternizez frumusețea în reclame și să-mi îndrept coloana, să o fac erectă, infinită. Coloana mea spunea prea multe despre mine, despre faptul că eu sunt o femeie care trebuie cărată în spate, care nu poate fi deranjată cu fleacuri, care trebuie să inhabiteze un corp-gazdă. Trebuia să-mi transform și mersul, și el spunea prea multe, cu genunchii ușor flexați, natural, totuși cu un efect ciudat de neglijență, de delăsare. Părea stângaci sau dezarticulat, dar cei care mă plăceau (nu mulți, ca să fim cinstiți) îl considerau simpatic. Sau așa ziceau.

Apoi mă mai adusesese acolo chipul meu care întotdeauna arată mai bine aplecat spre stânga, precum o femeie de pe coperta unui roman de consum cu texan viril în planul al doilea.

În oglindă chipul meu capătă trăsături foarte pure, foarte nobile pe măsură ce mă privesc. Se dilată sau se sublimează și un singur reproș subtil al ochilor mei ar fi suficient să oprească rețelele teroriste.

Înclinat spre dreapta, tot ce e mișto când e înclinat spre stânga dispăre.

Nu semeni cu o româncă mi s-a tot spus, lucru care îmi face o discretă plăcere. *De ce spui asta, ce anume au românele specific și eu nu?* mă alint. *Sunt brunete și au pielea închisă... Ah, ești din Transilvania?!? Ești prima persoană din Transilvania pe care o văd! Nu te supăra, românii sunt același lucru cu țiganii?*

Cât despre trupul meu, el are nevoie doar de puțin alcool. Zilnic. Ca o cuminecătură. Ca să mă văd mai bine și să spun tot. Revenind la bildungsroman, îmi rezerv dreptul de a mă sustrage sau nu de la această formulă narativă. Sau de la altele și altele. Pentru că se vor naște multe pe parcurs și vor muri, vor apune pe rând, individual sau colectiv, în constelații. Așa e când scrii o carte despre tine și despre spațiile din tine și din afara ta, iar tu ești evident un hățîș mai

ales când încerci să fii o conștiință feminină în spațiu și să umpli sau să goleşti locuri comune. Eu sunt femeia care trebuie purtată în spate. Așa că și tiparul narativ mă va purta în spatele lui. Și fie să câștige cel mai bun.

Ei doi stăteau pe malul Dunării care târa cu sine un apus roșu-intens. Ei doi se sărutau în atmosfera de beton încins, și ea simțea cum sărutul acela topea criza lui de la mijlocul vieții și că el era iarăși studentul de 20 de ani sau băiețelul de 12-13 ani la primul sărut... și asta dădea totul înapoi, dinamita căutările lui, integrările și dezintegrările, soția și copiii nu se întâmplaseră încă, iar ei ar fi avut o șansă cinstită.

— E și asta un fel de prietenie, nu-i așa? spusese el. Și da, buzele lui pline transformau totul în prietenie și libido dulce. Fumul de iarbă plutea în aerul insulei, un fel de Woodstock se petrecea împrejur. Ea se întinse pe malul compact de beton al Dunării, își îndreptă coloana vertebrală și încercă să nu se gândească atât de clar că tocmai experimentează o relație student-profesor, hm. *Only you...* Îngâna un vaporeș navigând pe înguste culoare ale fluviului care străbătea imposibil șapte capitale.

— *And you, and you, and you*, spuse Maestrul și au râs amândoi.

— Nu pot să merg cu asemenea erecție, se dădu el bătut și unul din marile poduri de peste Dunăre explodă de mândria studentei, studentă de A care nu cedase până la finalul anului tocmai ca să nu existe dubii în privința calităților ei intelectuale.

— Ești minunată în anumite locuri...

Mai ales aici la Dunăre, ha ha, se gândește ea.

În patima lui el semăna deja cu un alt maestru, ciudat cum acești maestri trec unul într-altul de parcă ar forma un canal psihedelic de pereții căruia se lovește buimac sufletul noicei în încercarea disperată de a ieși la lumină.

Maestrii mei sunt carismatici, energici, lejeri, bonomi, polimorfi, însurați, pătimiși, buni tați. Cu maestrul la plimbare prin capitala patriei-mamă. Braț la braț, ea îi arată locurile: Opera, Piața Romană,

Arcul de Triumf din fostul mic paris ponosit, speriat de tranziție, peticit pe ici, pe colo cu câte-o hăinuță postmodernă... Umanitatea vâjâie harnică împrejur, neînchipuit de veselă, dezinhătată și cu un aer inaugural.

— Un palimpsest ușor zdrențuit, orașul nostru, spune ea, mândră în sine de propoziția care tocmai i-a ieșit pe gură. El dă semne că înțelege. Apoi ei vorbesc și despre locuri mai rele, cu apă rea, Sofia de exemplu.

— E varză Sofia... mai varză decât Bucureștiul...

Vorbesc despre părinți, hi-hi!, despre părinții lui, ce ghiduș, ce bine e la brațul lui, cum înțelege el totul, că părinții trebuie să aibă pe undeva o identitate prăfuită pe care s-o recicleze când copiii pleacă. Oricum, el a locuit cu prietena lui încă de la 14 ani, maică-sa a primit-o să locuiască la ei. Acum maică-sa are câte o tentativă de sinucidere pe săptămână.

— Mi-aș fi dorit un tată ca tine, spune ea și o parte din farmecul zilei plesnește sec.

— *Thank you.*

— N-am vrut să spun asta...

Trupul meu clocotind mustos într-o iarnă fierbinte, trupul meu cu două fețe – una spre vara danubiană, cealaltă în această iarnă-gheizer, în zăpadă, trupul meu ca pergamentul, lejer aerisit, răsfirat.

Trupul meu cu plaje virgine, dar și cu zone încercuite și semnate.

Merg în continuare la braț, el caută un cadou pentru copii, ea râde.

— Ce draguț...

— Să știi că sunt chiar un tată bun... Farmecul zilei plesnește sec și în altă parte, undeva în lume.

Maestrul spune că iubirea nu ține de sex. Adică de gen, de fapt. Cafeneaua Adler, întunericul ei plin care adăpostește toate aceste secrete. Acolo stăm într-o dulce visare, în meniu cafele, miresmele Orientului: Egipt, Mozambic, Nepal, cafea cu opium.

Un maestru avea două neofite, un maestru avea două mirese, Katya cea cu ochii scăpărători de stepă și mica româncuță blonduță, fragilă, arzătoare. Maestrul răsuțește expert o țigară:

— Are și...?

— Puțin.

— Și chiar ...?

— Ai întâlnit-o pe Katya?

— Da. Îmi place.

— *We danced together.*

Cineva ne-a filmat. Înebuniseră cu toții pe lângă noi, voiau să ne despartă, să se interpună cu trupurile lor în dansul nostru. Katya venise la mine. Katya era înaltă și slabă, dar aveau un corp ferm, elastic și priviri demonice. „E ciudată”, spuneau aproape toți. „E de-a dreptul promiscuă”, spuse maestrul, suflând voluptuos fumul, „da' e-n regulă”. Ochii lui strălucesc, fața lui e senină, inima lui se bucură, trupul lui tremură... Katya e promiscuă și mie îmi place Katya, Katya e ciudată, are în ea un diavol de stepă.

Prima oară am întâlnit-o la conferința lui Thomas Laqueur despre masturbare. Tot centrul universitar fierbea în așteptarea maestrului venit tocmai din America să conferențieze aici, pe molcomul mal al Dunării est-europene. În spatele cărților circulate în întreaga lume o siluetă. Și scârțâitul pantofilor. „Voi aborda astăzi un subiect care, sunt convins, nu vă e cu totul nefamiliar.” Și iată, eu sunt prima care izbucnește într-un râs ascuțit.

Atunci a apărut pe ușă Katya, strecurată oblic, cu farmecul personajului feminin dintr-un film cu Ovidiu Iuliu Moldovan. S-a uitat o clipă nehotărâtă, senzualitatea ei nebună amestecată cu urmele castității sovietice. Apoi a ieșit ca o secretară care a întrerupt ședința tovarășului director.

Maestrul râde și visează... *Cele două alese ale mele...*

E bine să fii aleasă, te scutește de atâtea eforturi, e bine să fii în visul cuiva, în fantezia lui sexuală. E bine și să fii o fantezie sexuală și, poate chiar mai bine, o femeie virtuală.

Masturbarea a apărut în discursul public odată cu revoluția industrială și dezvoltarea romanului. Există romane care se citesc cu o mână. Există și romane care se scriu cu o mână.

— Știi... doi ani din viața mi-aș da, dacă tu și Katya...

— Ah, maestre...

Râd zgomotos și cafeneaua e fierbinte, suflul ei oriental se închide peste noi ca un uter parfumat. Lumânările ard în spații mici,

rotunde, special amenajate în podea, e întuneric, fumul meu se împletește cu al maestrului și urcă la ceruri.

— Vezi tu, unde există dragoste... Să lăsăm aceste condiționări, bărbatul și femeia ca principii complementare sunt produse ale gândirii noastre dualiste. Genul e social construit, sexul e social construit... Dar când există dragoste... Ah, rahatul ăsta de cultură continentală...

— Ah, da, acum înțeleg, acum am înțeles... privirile Katyei, rotirea noastră din nou și din nou, coapsa ei, unduirile ei ferme, rotirea, respirația tăiată și noi ne vedeam la un moment dat aurele prin fumul gros peste glasurile răgușite ale bărbaților, aurele noastre dansau sălbatic se încolăceau se aveau. Și sexul nu era social construit pentru că noi îl aveam și toți îl râvneau. Îmi simțeam transfigurarea ca pe o oglindă în care cineva îmi împingea capul și mă trăgea de păr înapoi...

— *You're so beautiful*, spuse ea cu glas de stepă, înlănțuindu-mă ca o coadă de cal năvălaș, amestecându-mă cu pământul uscat și aspru, târându-mă într-o victorie...

— *Now you got an open mind*, spuse maestrul ca și cum ar fi deschis o ușă.

— Și ce fac acum?

— *You keep it open.*

Vai, dac-ar ști mama! Acolo, în țara mea cu munți înalți și ape albastre și neveste cumini. Dar acolo nici un trup nu se deschide, nici o minte nu se oferă. Pentru mine doar trupurile străine în care fierb sucuri fierbinți și stricate.

Cu Maestrul, vizionăm *Dracula*, celebra producție a lui Bram Stoker. În scopuri academice, pentru că eu voi scrie o dizertație: *Blood circulation in the Balkans. Politics and Intimacy*. Este Estul pervers, contagios, vampiric? Cum se feresc ei, vesticii, de misteriosul Conte care le poate da viața veșnică la pachet cu setea de sânge? Cum se apără Vestul? Orice ar face, se pare că sângele balcanic se scurge pe sub ușa Europei, cum spune un savant, Misha Glenny (2000).

Cu jaluzelele trase, eu și Maestrul căutam patternuri de identificare. Winona Ryder simte nelămurit în ea glasul unei țări neștiute,

the land beyond the forest – ea simte în trup țara frumoasă a prințului străin și un plâns necunoscut o înecă, un plâns adânc, originar. Dracula îi vorbește gutural, într-o engleză cu inflexiuni slave bine exersate și executate, și ea se cutremură de fiorul unei existențe trecute. „Sângele este viața!”

Sângele se amestecă, circulă pe sub pământ, pe sub Canalul Mânecii, circulă prin țevile subțiri ale trupurilor, în patul conjugal și în afara lui, sângele, necurătenie și euharistie, sângele și aerul tare al Transilvaniei să fie și pentru mine identitate că și eu sunt slabă și fragilă și gracilă, exact genul Winona, dar pe blond.

Pe drumuri stâncoase caii aleargă, apusul va cădea într-o clipă, Dracula se hurducăie în carele cu pământ către casă. Apusul, și cu toții aleargă către castel, încă o clipă și Dracula va fi salvat pentru încă un secol în care va continua să infesteze aristocraticul Vest cu glasul nebun al sângelui, cu sifilis și homosexualitate, cu decadentă, spleen, moleșală, spermă, extaz. Încă un secol pentru fața neagră a lumii, pentru cei pierduți, pentru nemorții care umblă noaptea și pentru cei care umblă ziua, pentru cei care urlă în somnul nostru, ne întorc de pe o parte pe alta, ne promit...

— *Master, I can feel you coming*, urlă Mr. Renfield atârându-se de gratii cu o muscă în gură.

— *Maestre, I can feel you...*

Winona Ryder stă în mijlocul unui cerc de foc, păzită de Dr. van Helsing. Urlă satanic, ar vrea să muște, privirea e posedată. Ea e acum mireasa lui Dracula, mireasa Transilvaniei, fiica stâncilor și a prăpăstiilor. Se apropie de flăcările demonic-seducătoare: „Profesore, ai fost atât de bun cu mine.”

— Când o să-mi spui și tu mie asta...

După absolvire, Maestre, încă puțină răbdare.

— Da, maestre, ai fost bun cu mine și cu Katya ai fost bun.

— *I had a wicked burning desire that they would kiss me with those red lips...*

— Katya, surioară, fii tu prima, sunt sărutări destule pentru noi amândouă.

Din cearșafuri de satin cresc trupurile noastre de fum. „Maestre, m-ai ajutat să cresc, să-mi las mintea liberă, m-ai dus în baruri țigănești, în labirintul de sub palat, cu tine am gustat miresme nemuritoare, ambrozii și nectar, canabis și o ambiguă aromă de cireșe, cu tine am descoperit sauna și paprikașul, concertele klezmer, spațiile verzi secrete din oraș și adevărata mâncare indiană, viața de familie și numai Dumnezeu știe câte n-o mai fi învățat și Katya...”

Din jurnalul Maestrului, dacă el ar fi fost Jonathan Harker.

3 Mai. În lumina lunii erau două femei îmbrăcate ca niște doamne nobile. Mi se părea că visez când le-am văzut, mai ales că lumina lunii din spatele lor nu arunca nicio umbră pe podea. S-au apropiat, m-au privit și au șoptit ceva. Una era brunetă, cu pielea închisă, și ochii-i străluceau de parcă avea în ea un diavol de stepă. Cealaltă blondă, fragilă, cu ochii ca safirele, cu o figură ce mi-era cunoscută, umană, înțelegătoare chiar, parcă i-ar fi părut rău de ce trebuia să facă, dar în același timp nu s-ar fi putut abține, tremurând din tot trupul cu o bucurie nepământeană. Aveau amândouă dinții albi care străluceau ca perlele printre voluptuoasele lor buze roșii ca rubinele. Aveau ceva care mă făcea să nu mă simt în largul meu, tângire și-n același timp o teamă morbidă. Și-au șoptit ceva și-apoi au râs amândouă, un râs muzical, argintiu, dar atât de ciudat, de ascuțit, de parcă n-ar fi ieșit din moliciunea buzelor omenești. Era ca zângănitul insuportabil de dulce al paharelor de cristal atinse de niște degete meșteșugite. Blonda clătină cochet din cap a invitație către cealaltă.

Zăceam acolo privind printre gene, într-o dulce anticipație. Blonda se aplecă deasupra mea până când i-am simțit respirația. Era dulce, dulce ca mierea, și-n același timp îmi trimitea impulsuri în nervi, ca vocea, și era ceva amar în respirația ei, greu, ofensiv și amar ca sângele... Îmi era frică să deschid ochii, dar vedeam perfect printre gene. Blonda se lăsă în genunchi cu o voluptate intenționată, repulsivă și incitantă, și arcuindu-și gâtul își linse buzele cu o poftă animală... I-am văzut buzele umede în lumina lunii, licărul dinților albi și ascuțiți. Capul ei cobora tot mai jos... mai jos... Am